Het lastige van een doel is dat je het kunt bereiken. En wat dan? Een beetje voetballer schopt daarna gewoon door tot het fluitje klinkt maar als hardloper kun je er het nog behoorlijk zwaar mee krijgen. Lang geleden werkte ik in een bedrijf waar ook bode Johan rond liep. In zijn woonplaats kwam een nieuwe loopvereniging en al snel liep Johan mee. Het beetje overgewicht dat hij had was hij al snel kwijt en met zijn loopgroepje bezocht hij zo nu en dan een wedstrijd. Eerst 5 kilometer, toen 10. De halve van Linschoten lonkte en het lukte hem die binnen de 2 uur te voltooien. Langzaam maar zeker groeide het plan om de hele marathon te gaan lopen. Bijna een jaar lang leefde het hele bedrijf met hem mee. Dankzij zijn rondje door het hele gebouw wist iedereen op maandag hoe de training in het weekend was verlopen, dat zijn tijden wat sneller werden en dat hij voorzichtig moest zijn met zijn linkerkuit. Soms dreigde een blessure, maar uiteindelijk stond hij aan de start van Rotterdam en liep de marathon keurig uit binnen de 4 uur. Op maandag had hij vrij, op dinsdag liep hij stram maar gelukkig met alle felicitaties over alle gangen. Op woensdag liep hij geknakt rond.
Doel bereikt, dus doelloos. Was dit het nu? Had hij daarvoor zo lang getraind? Na 4 uur rennen en een medaille bij de finish was alles voorbij.